

Ionuț Caragea

Donator universal

© may 2007 by Ionuț Caragea, Montréal
www.ionutcaragea.ro

ISBN: 978-973-1809-02-1

Acreditare CNCSIS 2006

Editura și tipografia STEF
700705, IAȘI, Bd. Carol I nr. 8, parter
Tel./fax. 0232-216829; 0745-236413; 0788-897267
E-mail: editura@stef.ro; <http://www.editurastef.ro>

Ionuț Caragea

DONATOR UNIVERSAL

STEF

Dedic această carte dragilor mei părinți,
Florin și Elena.

Autorul

Donator universal

În ultima vreme discuțiile despre opțiunea unor creatori de a-și publica operele pe internet, diferența între deschiderea (am în vedere și grila de calitate) oferită de net și cea pe „suport clasic” ș.a., au devenit obișnuite.

În mare, internetul este catalogat fie ca loc în care „duiumul de veleitari îți creează o stare antipoetică greu de eradicat”¹, fie ca alternativă viabilă, (și) prin amploare. Probabil motivațiile publicării pe net acoperă o paletă largă, de la „libertatea” conferită, la modul de acces la revistele literare. În presa literară unii nu dau șanse publicării pe net („odisee lirică regenerativă”, menită „să satisfacă interese din ce în ce mai multe, care, datorită impactului imediat, lasă în spate cititul adevărat, asimilarea și mai ales grila estetică prin care e obligatoriu să treci un text la lectură”²). Alții cred că sunt și nume care se vor impune (s-au impus), și este binevenit acest spațiu generos, parte din autorii de pe net sunt cel puțin promisiuni. Însă nu e „nici o monitorizare, nici un control, nici un spirit critic”; sunt și talente „care riscă fie să se piardă, fie să fie considerați niște veleitari care n-au acces la presa scrisă sau la edituri”, dar, dacă „preferă acest sistem, dacă nu se autocontrolează, dacă nu ies în public cu spirit critic n-au nici o șansă”³.

1 Gellu Dorian, Silvia Caloianu – *Niciodată pe nume*, în „Convorbiri literare”, martie 2006.

2 Gellu Dorian, *idem*.

3 Nicolae Manolescu, în „Un domn la Paris”, interviu acordat lui Vartan Arachelian, sâmbătă, 16 septembrie 2006 – din varianta pe internet a magazinului „NEWS 365”.

E și dezbateră suport de hârtie *versus* virtual. Unii nu cred prea mult în publicarea pe net⁴, pornind de la considerente ca modul în care putem (re)cunoaște/ percepe audiența în rețeaua virtuală. În cartea *Future Writers Internet Writers*, poetul egiptean Ahmed Fadel Shabloul vede coexistând publicarea pe hârtie și pe net. Vorbește de „realismul literaturii digitale/ *adab al waqeiya al raqamiya*”, care ar face literatura mai interactivă prin folosirea instrumentelor oferite de net (ca multimedia, intertext), și „cititorul va ajuta la crearea textului”⁵.

Mulți din cei care publică (și) pe internet au talent și, în fond, e o opțiune. Internetul poate fi o alternativă care trebuie exploatată/ înțeleasă/ comentată, dar nu trebuie uitat că respectarea unor criterii (și estetice) cât se poate de bine definite poate conduce la realizări notabile. Viitorul va decide cum vor conviețui net, cărți, ziare, radio, televiziune ș.a.

Între cei care au ales să își publice creațiile întâi pe net se înscrie și Ionuț Caragea, de o vreme viețuitor al Canadei. Acolo a început să publice, pe net (subliniind că acesta e un mijloc – nu scop în sine în activitatea literară – pentru care a optat și fiind în căutare, și din motive de timp), apoi pe hârtie, în România. După *Delirium tremens*, a urmat al doilea volum de versuri, *M-am născut pe Google* și, acum, al treilea, *Donator universal*.

Poate cel mai bine s-a definit pe sine și creația lui în al doilea volum: „nu voi uita mama întindea rufe pe sârmă/ au rămas doar cârligele familia mea/ și-au luat cu toții hainele și au plecat/ fără să lase nici măcar/ un petec” – *Bate vântul, mi-este frig și tușesc*, și „m-am născut pe Google/

4 Discurs al poetului italian Marco Baudino, Budapesta, în 22-24.04.2005, la un forum cu caracter literar.

5 Eman Shaban Morsi, „Union and website for Internet writers provide publishing opportunity and highlight new genre”, în *Cairo Magazine*, 3-9 nov. 2005.

am deschis ochii și am privit printr-o fereastră/ către cealaltă lume căreia probabil trebuia să-i spun Mamă” – *M-am născut pe Google*.

Cele trei volume nu diferă substanțial din punct de vedere tematic/ stilistic, excepția fiind, oarecum, cuvântul înainte al autorului din *Donator universal*, în notă confesiv/ explicativ/ sentențioasă. Dealtfel, acestea sunt și în nota poeziei sale, dublate de ironie, introspecție (uneori o oglindă în care vede fie un colț de lume, fie pe sine în lume), observația (de la banal, tern, truism, la profund, grav). Uneori poezia pare un jurnal/ îndreptar, parcă dorește să împărtășească/ povestească cititorilor prin ce a trecut, ce a învățat din viață, experiența lui (pe care o consideră din multe puncte de vedere semnificativă). Uneori versurile par eboșe din cotidian/ tern („eu conduc lumea/ nu lumea mă conduce pe mine.../ însă cum poți conduce lumea fără carnet de șofer?/ în orașul tău nu sunt taxiuri, iubito”), adesea creează imagini reușite („îmi fumez sângele/ cu degete fără filtru/ mă droghez cu dragostea mea/ bolnavă de cancer”). Alteori parcă ar fi o lecție de viață sau, poate, o confesiune amară („lasă durerile să fie amare/ învață să trăiești fără speranță/ lasă uimirea să-ți ghilotineze/ toate semnele de întrebare”). Unele poeme sunt scurte (sau din strofe cu puține versuri/ cuvinte), frizând conciziunea cu iz oriental – însă numai formal. Alteori, par niște „definiții” personale (*Afară din suflet, Aritmie, Eu la pătrat ș.a.*).

Lecturile evident destul de bogate, plecarea din țară, experiența ruperii de locurile natale, toate sunt prezente, în varii proporții, în poezia lui Ionuț Caragea. Scrie parcă neavând în vedere canoane și reguli, ci mai mult dorința de a se confesa, de a „spune”, de a ieși din capcana amintirilor. Scrie, spune el, ca „să mă dau afară/ din suflet”. Scrie de dragoste, singurătate, durere, căutare. Marcat evident de ce înseamnă internetul, scrie o poezie care pare a se situa

undeva în vecinătate cu nihilismul/ latura „prognostic/ profetică”, tipice generației *world wide web*, simțind poezia ca „un download ceresc”, dar și ancorat cu sufletul în teluric – care înseamnă și acasă, mama, femeia, dragostea. Cultivă metafora, uneori chiar cu oarecare asiduitate. Unele figuri de stil sunt de o originalitate aparte, altele sunt atinse și de ușoare tușe de prețiozitate („o amintire se ascunde în cochilia unui gând exilat în lentoare/ mă ghemuiesc între pereții visului claustrofobic” – *Agnus Dei*).

„Conversațiile” cu/ despre Dumnezeu (care, până și el, „s-a născut bătrân”, dar „este capabil/ să ne asculte pe toți/ să ne privească să ne iubească” – *Sub talpa unui pantof*), căutările, drumurile către/ dinspre Domnul, trasarea unui drum între sine/ suflet și divin pendulează pe o punte îngustă între orgoliu/ egocentrism („Eu² = Dumnezeu” – *Eu la pătrat*; „iau cuvântul în mâini și lupt/ ca un erou pe frontul suferinței/ pentru eradicarea fărădelegilor sfinte” – *Abdicarea lui Dumnezeu*; „eu conduc lumea/ nu lumea mă conduce pe mine” – *Fără carnet*) sau, poate, mai curând o specie personală de nihilism („am primit un mesaj de la Dumnezeu/ îmi spunea că va veni o zi în care/ va exista o singură biserică universală/ credința, da, credința va fi o stare/ de euforie declanșată de o perpetuă mișcare/ spre nihilism”) și credință. Și Dumnezeu e parte la „jocul” vieții autorului, între tangibil/ real și virtual: „îi voi da lui Dumnezeu remove/ de pe lista favoriților mei / și voi striga tare/ Yahoo!” – *Yahoo*.

Dragostea, subiect major pentru autor, înseamnă mai ales căutare („ce mă ține în viață/ este iubirea neînțeleasă”; „i-am dat iubirii tot ce aveam/ ca pe o ultimă șansă” – *Măiastra călătoare*), suferință („din palma ta sărutul/ învață să zboare/ căzând în prăpastia dintre noi” – *Inima mea trage clopotele*), puțină speranță („te voi iubi prin lipsa mea/ prin neatingerile mele/ prin tăcerea mea/ prin tot ce este Incomensurabil” – *Mă voi întoarce*), decât, mai rar, împlinire.

La urma urmei, scrie el, „dragostea/ este o intersecție cu sens giratoriu/ te-nvârți în jurul aceleiași inimi/ până rămâi fără lacrimi” – *Autostop*, sau un „ocean fără țârm” – *Arca poetului*. Cu toate acestea, iubirea (care poate să poarte și numele Ioana) pare a fi soluția găsită de Ionuț Caragea pentru a trece dincolo de teluric, dincolo de cuvinte, pentru a se regăsi.

Atent și la aspectul/ grafica cărților sale, înclinat și spre ludic, nu degajă senzația că e interesat să se încadreze în vreun curent, vreo tendință anume. Poezia lui pare a reflecta mai curând îmbinarea între căutarea unui stil propriu, a unui limbaj în care să-și îmbrace discursul, uneori cu rezultate ca balansul între ironie și introspecție, observație (aparent) detașată și ludic, „joaca” de-a cuvintele sau/ și drumul între două „lumi”, virtuală și reală.

Prin sinceritatea versului, emoția, curajul de a spune ce gândește, Ionuț Caragea, donator universal de cuvinte, iubiri, trăiri și visuri, are reale șanse ca dorința de a se regăsi în poezie să îi fie împlinită.

Marius Chelaru

FERICIREA

Fericirea este un concept atât de relativ. M-a fascinat ce spunea Freud: „Fericirea este visul unui copil realizat la vârsta adultă”. Numai că adulți fiind, am uitat să mai visăm, am uitat să fim copii. Am devenit contabili, economiști, psihologi, doctori în dragoste, dar am uitat să fim și copii. De aceea suntem indiferenți, reci. De fapt nu căutăm fericirea, căutăm doar un concept utopic, o definiție din dicționar. Suntem pragmatici. Nu ne mai permitem să fim fericiți, nu mai avem timp. Trebuie să rămânem echilibrați, cât mai insensibili, dacă se poate - invulnerabili. Asta ne va face mai puternici?

Sunt dușmanul acestui gen de gândire. Nu reprezintă decât atitudinea unor lași ce fug de încercările inerente care apar în viață atunci când iubești. Sunt un extremist al iubirii. Prefer să sufăr decât să nu-mi pese, prefer să mă doară decât să simt plăcere fără sentiment. Prefer să iubesc decât să pretind că iubesc, să mă prefac că iubesc, să mă amăgesc că iubesc. Prefer să scriu și să urlu întregii lumi că exist și iubesc.

Detest oamenii care spun: țin mult la tine! Sunt niște ipocriți.

Le este frică să iubească. Le este frică să se dăruiască cu adevărat.

Sunt prea preocupați de orgoliul lor, de persoana lor. De fapt se simt atât de bine, nu sunt deranjați de nimic, nu vor suferi deloc în caz de nu merge ceva pentru că nu se vor implica cu adevărat.

Vor spune: sunt așa cum sunt, nu-ți convine, mergi în altă parte...

Suntem așa cum suntem? Privește în oglindă și întreabă: cine sunt eu?

Romain Roland spunea că „Fericirea înseamnă a-i cunoaște limitele și a le iubi”.

Am căutat vreodată limitele? Nu mă refer la performanțe intelectuale, la acumulări materiale sau la sporturi extreme. Am iubit suferința, boala ca pe un semn divin? Am iubit când am iubit? Ca și când am face dragoste cu Dumnezeu? Sau singura limită pe care am atins-o vreodată este doar orgasmul fiziologic? Iubirea, o mișcare mecanică, repetitivă, în care pretindem că suntem zei. Nu-l condamn pe Kant pentru ceea ce a pierdut. Cum de asemenea nu-l condamn pe Iisus pentru ceea ce nu a făcut. Cum de asemenea nu mă condamn pe mine pentru ceea ce sunt. Important este că înțeleg ceva. Important este ca tu să înțelegi ceva. Următorul pas depinde numai de noi.

Abbé Delille spunea că „Fericirea aparține celui ce face fericiți”.

Gândește-te, câți oameni ai făcut fericiți pe parcursul vieții tale? Vei descoperi că ai lăsat în urmă numai persoane triste, suferinde, decepționate, bolnave. Persoane marcate pe viață. Dar ce-ți pasă ție? Nu ești tu de vină. Nu ai promis nimic. Doar fericirea ta contează și tu nu trebuie să lupți pentru a o obține. Ea vine de la sine pentru că tu o meriți. Tu deții atuurile fericirii. Tu ești magnetul. Tu ești liderul. Tu ești cel care nu trebuie să sufere.

Ți se pare că sunt prea dur cu tine?

Sau consideri normal faptul că dacă îi faci pe alții fericiți, ți se cuvine și ție de la Dumnezeu un gram de fericire? Și dacă nu vei primi, îl vei ignora? Vei spune, ce fel de Dumnezeu este acela care lasă atâta suferință în lume, atâta suferință în inima mea? Îți vei plânge de milă și vei nega Dumnezeul din tine? Tu ești responsabil pentru tot ce se întâmplă în jurul tău, iar ca să atingi fericirea cu vârful degetelor, trebuie să începi prin a-ți schimba atitudinea.

Nu pot fi indiferent, nu am această calitate a ta. Însă nu-ți voi putea spune care este calea ta. Am și eu contradicțiile mele. Între ceea ce simt și ceea ce gândesc, între ceea ce gândesc și ceea ce scriu. Minte este uneori trădătoare de suflet. Dar asta mă face să-mi pun mereu întrebări... Eu nu vin cu o rețetă, eu vin cu o contradicție. În interiorul contradicției se află cheia.

Mereu stâlcesc cuvântul plăcere. Iubirea nu-mi place când dă și când cere... Sunt un extremist al iubirii. Acuma stau și rescriu lumea. Și cu fiecare cuvânt, mi se scurge o picătură de viață.

Ionuț Caragea

Vinerea Mare

Un înțelept
Cruce la piept
N-am cum să scap
Cruce la cap

Zilele numeri
Cruce pe umeri
Mă lași la vatră
Cruce de piatră

Primesc însemn
Cruce de lemn
Ultim suspin
Cruce mă-nchin

Din miez de nuc
Crucea mi-o duc
Spre creator
Pe cruce mor

Christ îmbătrânit

te întrebi de ce te atrage bărbatul acela
cu părul albit și mâinile aspre
de unde are toate acele semne pe trup
vrei să-i fii camarad de arme și scut
pe drumul gropit spre necunoscut
vrei să-l atingi și să-i simți poleirea
vrei să-ți fie drept pildă
și să-ți vorbească cu duh
vrei să privești lumea din ochii săi
începutul și sfârșitul
apocalipsa fiecărei secunde
desferecarea celuilalt eu
vrei să-i amâni condamnarea
purtându-i toată durerea în pântecul greu
tu știi femeie
cu vârsta se-așază gloria pe față
însă cununa de spini este numai a lui

Agnus Dei

dintre toate minunile de pe Pământ am ales viciile
pentru a fi fericit
îmi este frică să te strig ecoul mi-a știrbit de-atâtea ori
imaginația
am trudit am plâns la edificiul tău femeie o eternitate
de cuvinte
puse cap la cap un pod între maluri curg povești de
dragoste
singurătatea inventează fantasmagorice universuri
trăiesc printre iluzii îmbrățișând ecouri

o amintire se ascunde în cochilia unui gând exilat în
lentoare
mă ghemuiesc între pereții visului claustrofobic
pe-alocuri izbucnesc într-o tăcere fără margini
privesc și mă întreb de ce cadavrul meu
curge la vale

sclavia-i chintesența puterii distructive
până și Dumnezeu s-a născut bătrân
doar un singur lucru îmi rămâne
să mă îngrop în consternare
să mor fericit pe limba
mieilor

Afară din suflet

„am ales viciile pentru a fi fericit”

iubiri la bucată
cu aromă de cireșe
și dantelă catifelată

îmi fumez sângele
cu degete fără filtru
mă droghez cu dragostea mea
bolnavă de cancer

plămâni
spitalul iubirilor
înnebunite
după gratii de oase

inima
bătrână toxicomană
cerșind o țigară

lăsați ferestrele deschise
vreau să zbor
către paradisul celor
care cultivă iarbă

să trag un fum
să mă dau afară
din suflet

A doua cădere a regelui Snowdon

*uneori cred că toate zilele sunt la fel de curve
iubesc doar aceste nopți văduvite de Soare
încercând să-mi ghicesc singur în palme
apropierea Morții*

fii demn îmi spun și luptă cu neputința
de a tăcea te iubesc ai răbdare
dragostea este o fiară
care stă toată viața la pândă
te ucide atunci când iubești cel mai tare
lasă călăul invizibil
să-ți înfigă sulița sub coaste
lasă durerile să fie amare
învață să trăiești fără speranță
lasă uimirea să-ți ghilotineze
toate semnele de întrebare
mergi fachir cu picioarele goale
pe focul durerilor mistuitoare
cu inima atârând ca o batistă murdară
lasă tâmplele să-ți fie cărunte
pune-ți singur coroana pe frunte
spini sunt carnivori au nevoie de sânge
nu te culca pe laurii unor idei biruitoare
în sufletul tău se prăvăleşte un munte
în corpul tău inima mugește iertare
rege al împărăției de cuvinte aldine
profanator de morminte în care
sunt adormite regine

*uneori cred că toate zilele sunt la fel de curve
iubesc doar aceste nopți văduvite de Soare
încercând să-mi ghicesc singur în palme
apropierea Morții*

Abdicarea lui Dumnezeu

o întreagă birocrație până la cerul tău, Doamne...
...cozile sunt lungi, așteptăm cuminți să ne vină rândul
certificate de naștere, de căsătorie, de deces
rugăciunea spusă în fiecare seară
crucea înainte de masă, slujba de duminică
spovedania, să ni se ierte cele mai grele păcate
erau vremuri
când era mai ieftin să mori, Doamne
și mai simplu
toate pomelnicele astea nu mai ajung
gropile trebuie să le umplem cu aur
o întreagă birocrație până la cerul tău, Doamne
așa că iau cuvântul în mâini și lupt
ca un erou pe frontul suferinței
pentru eradicarea fărădelegilor sfinte
strâng semnăturile oamenilor nefericiți
și îți cer, Doamne
să abdică de la tronul împărăției tale
manifeste, peste tot manifeste
vrem alegeri libere
revoluția a fost înfrântă prin ignorare
așteptăm cuminți să ne vină rândul
nu există alternativă mai bună
decât mila

Donator universal

pe tine Iisuse
nu te-am întrebat niciodată
ce grupă sanguină ai?
tu cel care ne îmbeți
pe toți iar noi
te mai lungim cu apă
în loc să te cinstim cu rugăciuni
și dreptate
și te mai întreb și pe tine
înger păzitor și tălmaci
ce limbă vorbesc oamenii
după ce trec de cârmaci?
până la cer sunt doar sfinții
cu limbi ascuțite
și mulți credincioși
numărându-și
arginții
eu cred Iisuse
că tu ești zero
infini

Aritmie

nu vrea să-mi răspundă
grăbita secundă
iar inima bate
secundele toate

Suflet orfan

sistolă
inima trimite
înc-o epistolă
tot prin artere
către viscere
nu leneviți!
unde vă credeți,
fără stăpân?
și se întoarce prin vene
altă epistolă:
nu mai vorbi despre lenel
nu vezi că bunului suflet
i-a murit un plămân?

Eu la pătrat

viața este zero, la puterea doi
și rămâne zero, nuli suntem și noi

viața este unul, împărțit la doi
rămâne jumate, restul la gunoi

viața suntem toți, radicali din unul
și rămâne răul și în mijloc bunul

viața este sfera, cercul și pătratul
scotocind prin toate, aflăm rezultatul

viața e triunghiul, dreptele catete
și rămâne unghiul, fără epitete

viața e obtuză, până-n infinit
și rămâne punctul, singur și uimit

viața-i printre puncte, o mulțime vidă
și rămâne moartea, singură, rigidă

viața este zero, zero absolut
la puterea doi, un necunoscut

viața-i geometrie – simplă cum sunt Eu
însă $Eu^2 = \text{Dumnezeu}$

Șahul etern

dacă $Eu^2 = Dumnezeu$
ce se întâmplă cu celălalt Eu?

celălalt Eu – fac o rocadă și mat
cuvântul meu va rămâne stigmat

cum pot stârpi neputința din mine
să fiu stăpân pe vieți și destine?

cum pot s-accept următoarea greșeală
dacă celălalt Eu mă înșeală?

Eu te iubesc, te iubesc, știi prea bine
însă celălalt Eu te previne

și când te scriu – te zidesc în poeme
celălalt Eu în van să blesteme

nu mai ucide, iubito, poetul
el e profetul, anahoretul

el te iubește, iubește-l și du-te
să fiți în fața morții – redute

să fiți regină și rege-mpreună
șahul etern – iubirea nebună!

Timpul se măsoară în cuvinte

am cunoscut femeia
cu trup de optsprezece ani
ceva în mine azi a murit
și mă întreb dacă va mai renaște vreodată
în inima mea
acea pasăre uriașă cu aripi de foc
și lacrimi de Soare

prin mine Domnul își face marea lucrare
mă ține de mână și mă poartă prin lume
îi arde de glume îmi spune nu fii trist
în inima ta
renăște un Christ cu plete cărunte
în sufletul tău se-nalță un munte

am cunoscut femeia
cu trup de optsprezece ani
ceva în mine azi a murit
ceva mai trist decât moartea în sine
și Domnul îmi spune știi bine
timpul se măsoară în cuvinte
lasă amintirile să te alinte
dragostea să te doară

ceva în mine azi a murit
ceva mai trist decât moartea în sine
femeia
cu trup de optsprezece ani

Fata din tablou

cuvintele se loveau de zidul plângerii
ploaia se lovea nebună de geam
te iubeam cu vocea mea trăznet
cu sufletul meu furtună
te iubeam

îți doreai soarele și pe strada ta
să ieși afară și să aprinzi tacticos o țigară
să mergi liniștită și să te lași privită
să fie lumea la picioarele tale

cuvintele se loveau de zidul plângerii
ploaia se lovea nebună de geam
treisuteșazecișicincidezilepean
cu vocea mea trăznet
cu sufletul meu furtună
te iubeam

Fără carnet

eu conduc lumea
nu lumea mă conduce pe mine...
însă cum poți conduce lumea fără carnet de șofer?
în orașul tău nu sunt taxiuri, iubito
doar un bețiv rătăcind
pe o stradă mustind de iubire
am valizele pline
cu poeme pentru lumea cealaltă
asta e crucea pe care mi-o duc cu-ndârjire
inima îmi tresaltă
mă privești cu ochii aceia
tulburător de căprui
aș vrea să fiu Michelangelo ridicându-ți statui
aș vrea să fiu Iisus și să-ți plâng la picioare
dar tu Magdalena ești o femeie în floare
cuvântul te ofilește
lacrima nu-ți ține de sete
sunt un profet anonim și mă port fără plete
am valizele pline cu poeme pentru lumea cealaltă
în orașul tău nu sunt taxiuri, iubito
doar trenuri care spre tine se-ndreaptă și pleacă
lăsând în urmă tăcutele șine
privindu-se rece

Mă voi întoarce

și uneori tristețea mă amuză
și liniștit mă pierd în vraja
unui cântec...

te voi iubi prin lipsa mea
prin neatingerile mele
prin tăcerea mea
prin tot ce este
incomensurabil

timpul își mușcă buzele
moartea își roade unghiile
tu ești floare
pe altarul cuvântului
între cer și pământ

și chiar fără să-mi dau seama
în cuvintele mele
se mai ascundea o poezie
așa cum de obicei
în cuvintele mele
se ascund poezii
rareori părăsite
de muză

și uneori tristețea mă amuză
și liniștit mă pierd în vraja
unui cântec...

Iartă-mă, iubește-mă

când eram mic...
voiam să mă fac Dumnezeu
dar nu realizam
cât de greu
este să iubești
și să fii întotdeauna singur

zile și nopți, nopți și zile
au trecut peste tine, copile
când sunt mare...
nu am idee
cum să iubesc
o femeie

îi scriu c-o doresc
am zidit-o în muză
însă greșesc
vocea mea mă trădează
vocea mea o acuză
îmi răstignesc într-o poemă cuvântul
și o iubesc tăcut ca și vântul
ce-ntoarce pagini și lasă iubiri
în paragini

când eram mic...
voiam să mă fac Dumnezeu
dar nu realizam
că Dumnezeu s-a născut poet

poeții scriu
muzele dorm în sicriu
muza mea sfințește icoana
și când greșesc eu mă rog la Ioana

Nu mai citiți

returnați cărțile la bibliotecă
le spune Dumnezeu oamenilor...
ce se întâmplă când îmbătrânesc pe un raft
prăfuit de anii ce m-au tratat cu dispreț
captiv în cavoul cu coperțile groase
eu, muribundul cu scrisul citeț
tu, moartea mea în carne și oase
care nu pune pe cuvinte vreun preț
nu mai rupeți foile din cărți
le spune Dumnezeu oamenilor
agățați de trecutul care îi mai ține în viață
întipărită ultima frază
nu mai citiți

Pe banca acuzaților

viața nu e pierdere de timp
dar tu mi-o iei
și te voi da în judecata
de apoi

Doamne, de ce mă aflu mereu
pe banca acuzaților?
de ce îngerii sunt mereu mincinoși?
probe false, vă spun, toate probele sunt false
amintiri contrafăcute
ajung în fața legii
în cel mai ieftin costum de haine
legat la șireturi flămând însetat
cu mâinile încrucișate mă zbat
să-mi iau un avocat din oficiu
un singur martor: iubirea
cu ea mereu am pierdut

ce are acuzatorul de spus?
dați-mi un creion și o foaie de hârtie
voi scrie *mot à mot*
poezie
îți voi plagia și ființa
și esența umană
diavole

Supraviețuim jocului

timpului...

nu-î tremură niciodată mâinile
își plimbă încet bisturiul pe fețele noastre
ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa
numai mie îmi tremură mâinile
când încerc să mă rad
îmi zic mereu astăzi trebuie să fiu mai frumos
poate mă întâlnesc cu sublimul
mă îmbrac cu același costum de haine
pe care îl port de-o viață cuvântul meu
merg pe stradă râzând
poate că mă voi pierde în această forfotă
și timpul mă va scăpa din privire
însă oamenii se întorc la casele lor
rămân singur în fața destinului
mâinile-mi tremură iubire
supraviețuiesc jocului în care lumea se-ascunde
după fiecare apus mâinile-mi tremură
închinăciune către tine
cel care m-a învățat să trăiesc după regula
că totul se reduce la unul și același costum de haine
în care mă nasc în care trăiesc în care mor

Dorm într-o livadă de meri

poate că voi muri într-un vis
în care durerea nu doare
în care singurul coșmar
este viața

îmi vor rămâne
doar cele mai grele cuvinte
ca pietrele
pe fundul râului

dorm
într-o livadă
și sunt pământul
visându-se iarbă
iarba visându-se floare
floarea visându-se măr

trăiesc în lacrima unui univers
aflat în lacrima unui univers și mai mare
dorm până când...
se termină visele la tonomat
la colț de stradă
cerșesc timp

poate că voi muri
în floare

Inima mea trage clopotele

din palma ta sărutul învață să zboare
căzând în prăpastia dintre noi
așteptarea e apăsătoare
mă rog la valurile vremii
sau la vântul pustietății
să mi-l aducă pe buzele mele
de Sfinx împietrit
tot ce-mi rămâne este să privesc călătorii
ei știu acum enigma sărutului cu aripile frânte
ce a încercat să zboare cât mai aproape de Soare
fiecare sărut pe limba lui pierde
inima mea trage clopotele
unei tăcute biserici

Viză la vama cerului

pentru intrarea în paradis
am plătit taxa pe celebritate
am mituit îngerii și am ajuns la Petre
pașaportul îmi spune
între timp încercam să îi fur cheile
ai păcate mă întrebă
am imunitate
și votul de la foarte multe persoane
candidez pentru postul de sfânt
am construit biserici
le-am dat săracilor de mâncare
din mărinimia mea
chiar și mieii lui Dumnezeu
trăiesc bine mersi
trebuie doar să știi cum să-i crești
și se vor înmulți

la vama cerului trec oile
Petre adoarme
n-am nevoie de viză
eu vin din țara brânzei
și am intrat în uniunea
Sfântului Duh

Veșnicie

„să mă lovească soarta
să o lovesc și eu”

acele acestui ceasornic îmi peticesc amintirile
în fiecare zi îmi îmbrac sufletul
în aceeași haină veche de piele
și îmi scot oasele la plimbare
să fac umbră pământului
la un moment dat obolesc
și adorm
în visul meu
pământul îmi face umbră
și constat
că am rămas fără
haină

Sub talpa unui pantof

oameni și oameni
ne întâlnim pe stradă
fără să ne mai aducem aminte vreodată
și totuși te gândești că Dumnezeu este capabil
să ne asculte pe toți
să ne privească să ne iubească
iar noi cel mai bine știm să uităm
mergem indiferenți
cu mâinile în buzunare
pe drumul nostru împrejmuim de ziduri înalte
din toată lumea asta atât de mare
am ales să ne privim în oglindă
să ni se usuce oasele într-o cutie de chibrituri
sângele s-a învechit îndeajuns în cupa inimii mele
am hotărât să mă opresc în mijlocul celor care vin și
pleacă
am întins mâinile și am strigat
veniți treceți prin mine
m-au călcat în picioare
așa am început să cutreier lumea
sub talpa unui pantof

Autostop

la marginea străzii
faci autostopul
zilele trec
cu scârțâit de roți

câteodată
câte o zi se oprește
te întreabă unde vrei să ajungi
oriunde dar nu înainte

la marginea străzii găsești
o zi de ieri părăsită
încă mai are cheia
pentru contact

îți arunci amintirile-n spate
și pornești la drum

dar nu știai că dragostea
este o intersecție cu sens giratoriu
te-nvârți în jurul aceleiași inimi
până rămâi fără lacrimi

Maria

femeie, femeie
ia-ți pastila
nu-l lăsa pe fiul tău
în fiecare an
să ne lovească
și cu dragostea
și cu mila

Măiastra călătoare

știi unde mă aflu eu?
la cumpăna dintre lumi
acolo unde limbile se unesc într-un sărut
și când se despart
rămân pur și simplu străine
ce mă ține în viață
este iubirea neînțeleasă
râzând cu poftă de noi
i-am dat iubirii tot ce aveam
ca pe o ultimă șansă
știi unde mă aflu eu?
la cumpăna dintre lumi
acolo unde așteaptă regăsirea de sine
ca o comoară
într-o fântână umplută de lacrimi
la buzele căreia
se oprește prințesa pasăre
măiastra călătoare...
ceea ce nu mă ucide
mă face mai poet

Arca poetului

viața
vise întrerupte
răsărituri amurg în palmele nopții
nicio bătaie de inimă
niciun ecou dincolo
de gânduri
izbucnesc în furia clipei
osândite anost
lacrimi
iubiri întrerupte
dragostea mea
un ocean fără țărm
un bărbat fără coastă
navighez la-ntâmplare
într-o arcă plină de cuvinte
iar când apele se retrag
voi lăsa cuvintele
să fie libere
întreaga lume
să renască

Răstignire

aveam obiceiul să mă-nchin cu limba
să-mi spun rugăciunile-n gând
să nu mă creadă lumea
un obsedat de cuvânt
dar lumea avea plăcerea
să mă tragă de limbă
să-mi citească gândurile
așa că de la o vreme
stă nemișcată o cruce
pe care mi-am răstignit
sufletul

Ce este mai trist?

ce este mai trist ca liniștea
atunci când totul încremenește în jurul tău
și numai inima ta bate strigând
deșteptarea
ce este mai trist ca întunericul
atunci când umbra
singura ta alinare
dispare
ce este mai trist ca visul
în care tot ce visezi va rămâne
visare
ce este mai trist ca speranța
care moare ultima
și rămâne să zic
te-am iubit
și nimic mai mult

Strigătul mut

strigătul meu
va avea ecou într-o altă lume
de care mă desparte doar o viață
închinată pământului
strigătul unei păsări
cu aripa frântă
strigătul unui copac
iubit doar cărbune
strigătul unui soldat
pe câmpul de luptă
strigătul unui val
cu spume la gură
strigătul mut
cu arma la tâmplă
strigătul unui clopot
spânzurat de o funie
strigătul soarelui
nedorind să apună
strigătul inimii
într-o tăcere comună
strigătul meu
va avea ecou într-o altă lume
de care mă desparte doar o viață
închinată pământului

Nobila casă

amfitrion pământ ce naște legământ
dintre o viață și un om
de ce nu-mi spui
că moartea-i
majordom ?

Mereu, mereu

o lume își tăinuie gloriei
o lume dezvăluie zorii
un pas îl urmează pe altul
iar urma rămâne ofrandă
pământului frate de cruce
și gândul departe te duce
o lume privește spre culme
se-nalță spre veșnicul haos
și lacrima fără iertare
și patima cere cuvântul
o lume călcată pe umeri
își duce osânda firească
aproape e rece și umbra
hidoasă se-agață de haine
o lume întreagă privește
mereu mereu înainte
o lume rămâne cu bine
mereu mereu înapoi
iar zile amurg în tăcere
și aștri se sting ca și noi

Spărgătorul de cruci

Colind străzi pustii și aprind felinare,
iubirile mele prin gânduri hoinare,
memorii ascunse de trecerea vremii,
când viața acordă distinsele premii.

Colind cât e lumea de mare, pământul
iubirile mele trecute ca gândul
și umbra își pune în mine credința,
s-o port spre-ntunericul veșnic - sentința.

Colind cimitire, aduceri aminte,
iubirile mele cu somnul cuminte,
strigoii dansează - Spărgătorul de cruci,
în liniștea nopții te dezgrop, mă seduci.

Tratat despre diferențele umane

Dumnezeu ne-a dat la fiecare atâta minte cât să putem
duce
oamenii nu mai gândesc când iubesc și de aceea
zboară
iar cei care își fac prea multe griji ajung mai repede
în pământ morala este trăiește fără complexe
ce mare scofală?

și cum rămâne cu filozofia vieții cu psihologia
factorilor
cu interdependența dintre ego și umbra care
însoțește pasul pretutindeni și chiar
și noaptea te-nconjoară?

O să-ți dau un citat din viața mea
„m-am născut sărac și gol și mor mai bogat
cu un rând de haine”
ca și când haina îl face pe om
îmi imaginam cum ar fi
să mergem în pielea goală pe stradă
să facem dragoste la întâmplare
pur și simplu pentru că iubim
și nu ținem socoteală
de prejudecăți

întrucât toți suntem egali în fața morții am găsit
că diferențele fac lumea mai frumoasă
o analiză formală fără trimitere

la suflet și totuși diferențele
sunt excepția care
confirmă regula

cine se aseamănă se adună
morții cu morții
viii cu viii
și eu cu
mine

Spic

tragi
picior după picior
Dumnezeu trage sforile
târgul cu moartea
ultimul zbor
să lupți cu morile
Iisus renaște
an după an
vin sărbătorile
tu dai în spic
lan după lan
secerătorile

Actor

Domnule regizor
am intrat pe scenă
în stânga și-n dreapta
îmbrăcați în frac
stau sufleurii mei
un înger și-un drac

împreună suntem
cel mai strașnic trio
bisuri și iar bisuri
florile pe scenă
lumea urmărește
show-ul de adio

Domnule regizor
când cortina cade
și întrebi actorul
cum și-a jucat rolul
el – înmărmurit
suflul i-a murit

Durere-moarte-viu

Mă-ndrept ca un proscris, spre țărături anateme,
Poeme și iubiri, iubire în poeme;
Geea își scoate sânul, sunt oare al său fiu?
Înlăcrimez pământul, durere-moarte-viu.

De ce e crudă viața? Cu ce-s de vină eu?
De ce-i ridată fața? De ce mă mișc mai greu?
Un an, alți doi, alți zece, doar foi din calendar,
Le rupi pe zi ce trece, e totul în zadar.

Rămâne doar coperta, sicriu de abanos,
Ce am ajuns cu toții... și oare cu folos?
Mă-ndrept ca un proscris, spre oaza de pustiu
Înlăcrimez pământul, durere-moarte-viu.

Iubirea nu stă la gargară

în fiecare om
este captivă o fiară
care se hrănește
cu gânduri

singurătatea
se măsoară
în grame de aur
poleiește cuvântul

biletul
lăsat pe masă
un chiștoc de țigară

iubirea nu pierde timpul
iubirea nu stă
la gargară

doar timpul pierde iubirea

în fiecare om
este captivă o fiară
care se hrănește
cu gânduri

Tombolă

Cine câștigă tombola zilnică ?
Cine nu dorește muncă zilnică ?
Cine pune în urnă vieți după vieți ?
Cine ar fi cei mai iubiți precupeți?

Varianta I

Moartea câștigă tombola zilnică
Îngerii nu doresc muncă zilnică
Domnul pune în urnă vieți după vieți
Necurații - cei mai iubiți precupeți

Varianta II

Noaptea câștigă tombola zilnică
Umbrele nu doresc muncă zilnică
Somnul pune în urnă vieți după vieți
Visătorii - cei mai iubiți precupeți

Varianta III

Statul câștigă tombola zilnică
Orele nu doresc muncă zilnică
Foamea pune în urnă vieți după vieți
Nevoiașii - cei mai iubiți precupeți

Viceversa

mă zbat între marginile aceluiași vis
lăsat în izbeliștea timpului
și sper să aflu valoarea vieții
cu mai multe necunoscute
mizând pe dreptatea unei iubiri
începute cu stângul

mă zbat între marginile aceluiași timp
lăsat în izbeliștea visului
și sper să aflu valoarea unei necunoscute
cu mai multe vieți
mizând pe stângăcia unei iubiri
începute cu dreptul

oricât m-aș zbate
între marginile acestei lumi dintre lumi
între marginile acestui vis dintre vise
între marginile acestui timp dintre timpuri
nu voi afla niciodată calea care mijlocește
drumul către inima ta

asta pentru că singurul adevăr care mi se permite
este stângăcia inimii și dreptatea crucii

Yahoo!

în orașele mici nu se întâmplă nimic niciodată
Dumnezeu e pensionat pe caz de boală
Alzheimer bătrâne, suferi de Alzheimer
încerc să-mi tratez dragostea cu alcool
iubesc o corabie suflată în sticlă
iubesc o păpușă cu voce, *je t'aime, je t'aime...* monoton
stau față în față cu singurul meu mesager
vreau să-i vorbesc și el tace
se preface?
îi voi da lui Dumnezeu *remove*
de pe lista favoriților mei
și voi striga tare
Yahoo!

INRI

adevărat vă spun...
singura mare victorie
este să-ți învingi
ego-ul

cele mai glorioase momente
sunt războaiele pe care
le câștigăm singuri
cu mâinile goale

ia acum pământul în palme
frământă-l cu lacrimi
remodelează-ți
OMUL din tine

viața nu este pierdere
de timp

adevărații eroi
sunt decorați întotdeauna
post-mortem

Toate drumurile duc la tine

Therion se ascultă cu pumnii închiși, este muzica trăznet
ce zguduie cerul să plouă cu heruvimi pe pământ...
am să mai mor o dată pe treptele către Valhalla,
bătrâne Odin, *alea jacta est*.

În orașele mici nu se întâmplă nimic, niciodată,
pe acolo au trecut oamenii, au privit, au plecat învinși,
veni, vidi, vici este doar o reclamă din filme,
florile se ofilesc, *errare humanum est*.

Noi ne-am iubit râzându-i morții în față,
din lacrimi, sudoare, din sămânța umană
a rășărit copacul vieții,
zeii erau la picioarele noastre,
noi eram geana dimineții
și roua de pe frunze.

Acum, mă îmbăt cu apă rece,
acqua sporca diluată de dionysos,
nu merit sângele sfânt.
toate drumurile duc la tine
iubito, tu m-ai învățat să încalc
cele zeci porunci.

Sunt
doar o treaptă pe care tu
pășești grațios...
un cuvânt.

Dintr-un singur gând

este atâta poezie în jurul meu
încât niciodată nu voi avea timp a o scrie
tot ce văd tot ce ating
sunt cuvinte pline de viață
iar foaia de hârtie
este cimitirul alb
în care îmi îngrop uneori
amintirile
este atâta poezie în jurul meu
încât pixul se împotrivește să scrie
trebuie să moară ceva în mine
trebuie să pierd ceva la care
am ținut foarte mult
voi ucide întreaga lume
dintr-un singur gând
îmi va curge o singură lacrimă
este atâta moarte în jurul meu
și atât de multă viață
în această poezie

Îți crește scorbura în piept

tu ești un trunchi
ai brațe în formare
în strigăte de sevă
țâșnești
spre nevăzutul cer
deschizi și ochii
frunze către soare
îți crește scorbura în piept
tu ești copacul înțelept
cu rădăcini adânci
înfipte printre stânci
dar și copacul părăsit
de cea pe care te-a iubit
tu ești un trunchi
ai brațe în formare
în strigăte de sevă
țâșnești
spre nevăzutul cer

Tutankhamon

mă sihăstresc în mine
să lupt în tenebrele ființei cu demonii mei interiori
îmi caut pe coridoarele ascunse ale memoriei
zeul tinereții îngropat în camera funerară
zeul mumificat de cea mai cruntă
boală a creșterii

mă sihăstresc în mine
înfășurat de bandajele acestea vii
care nu-mi lasă carnea să se prelingă pe oase
Oh, Tutankhamon, soarele nu mai strălucește pe cer
mă sihăstresc ascultându-mi gândurile ca lăcustele
ce-mi vor ține de foame și sete în lumea tăcerii

tinere fără masca de aur
unde este culoarea ochilor tăi
adânciți în orbite

încă o mai iubești pe femeia
care ți-a îmbălsămat trupul cu dragoste
și te-a lepădat de Anubis

Colocataire avec Satan

înconjurat de libertate
iubești nespus jungla omului contemporan
inflație de sentimente trupuri abrutizate
colocataire avec Satan

drogurile se legalizează
filmele porno se recomandă curioșilor
copii lăsați în creșe la mai puțin de un an
sacrificiul de Paște, un gest inuman
colocataire avec Satan

il faut toujours vivre sans avoir des réticences
il faut mélanger le plaisir avec l'abondance
biblia carte sfântă se reciclează
trăim după legea zeului ban
colocataire avec Satan

trupurile noastre case de toleranță
Dumnezeu scârbit de tot ce se-ntâmplă
închide ochii cerșește la colț de stradă un ban
dragostea ni se pare corvoadă
vinde-ți sufletul munca este în van
colocataire avec Satan

Prizonier

uneori urăsc lumea
pentru că există fără mine
uneori mă urăsc
pentru că exist fără lume
și între aceste stări diforme ale existenței
mă întreb cum este să iubești cu adevărat
lumea aceea care există fără lume
și eul acela care există fără eu
ceea ce scriu este o poezie
ruptă din realitatea fantomatică
împrejmuțată cu garduri înalte de sârmă ghimpată
zornăie din lanțuri neliniștea durerii
ființa mea aflată în pragul nebuniei
visând la ultimul zbor către lumea
de dincolo de lume

Singurătate

cea mai mare dorință a unui poet
este de a rămâne numai cu sine însuși
în această epopee a singurătății
nealterată de cuvintele celorlalți
învingându-și demonii fricii

cea ce scriu nu este poezie
doar un egoism exacerbant al tumultului
de cascade sentimentale

îți place să vezi suferința unui om
te regăsești în peisajul său interior admirând
coloanele crescânde ale infinitului

gândurile mele
circumferința unui trunchi de copac
despletindu-și seva într-o coroană de vise

circumferința lumii
de apoi

Geometrie perfectă

tentația este pretutindeni
tentația vieții sau a morții
și dragostea, da dragostea, care doarme înlăuntrul
nostru
ca o femeie bătrână îmbrăcată în negru
și timpul un cancer
care nu dă niciodată înapoi
și satana care lasă întotdeauna bacșiș
după ce bea sângele unui incest
n-am nicio idee despre dorința asta
care șerpuiește spre tine
lepădându-și cămașa

tentația este pretutindeni
tentația atacului sexual
războiul pe care l-ai pierdut deja
de prea multe ori ca să mai numeri
răniții

singura victorie este să regăsești nirvana
când cele două sexe desăvârșesc
geometria perfectă
a unei renașteri

Avort

Dacă trăim clandestin
Sau prezentăm pașaport,
Avem același destin:
Suntem pierduți prin avort.

Trageți în noi, frații mei!
Căci am ajuns de pripas
Și în ograda cu lei,
Numai viteji au rămas.

De unde vin? E firesc:
De pe planeta Pământ.
Nu știi ce limbă vorbesc?
Eu prin iubire cuvânt...

Nemișcare

toate lucrurile sunt nemișcate
privesc în jur și aștept să se întâmple ceva
care să-mi miște ființa și... nimic

atunci îmi ascult respirațiile și bătăile inimii
sunt singurul lucru în care se mișcă ceva
poate dacă-mi scot inima din piept
și o dau odată cu sufletul meu
oamenilor
voi salva lumea de la moarte

sunt captiv în celula mea cerebrală
în memoria amprentelor
crezul meu se îndreaptă
spre acel Dumnezeu
care prin nemișcarea sa
spune TOTUL

Mă sinucid în vis

iubire la ruleta rusească
don't play with me creatură nimfomană
același coșmar același scenariu
întâlniri iluzorii străngeri în brațe
atingeri cu vârful degetelor
adio și n-am cuvinte
mă sinucid în vis
dependent de dragostea care doare
depresii calmante tulburări neurologice
rețete compensatorii cu fete la colț de stradă
comenzi la domiciliu
tratamente ambulatorii
stări de urgență transfuzii
resuscitări tardive
dați-mi motive să trăiesc
lumina de la capătul tunelului
lanterna morții
tarot cu iubite sexy blackjack
dați-vă jos pielea și rămâneți în oase
elegante frumoase cu rimel
pe genele roase de molii
îmi dau sufletul pentru o lume mai bună
îmi donez corpul celor care fac
umbră degeaba pământului
iluminați-vă! iluminați-vă!
inima mea bate
prostituată

Cu mâinile legate

știi cum e să iubești
cerul
cu mâinile legate
și sufletul ca o cârpă curată
ce șterge în fiecare dimineață pantofii

știi cum e să iubești
zidul
cu mâinile legate
și viața ca o cămașă murdară
prin care trec neconținut gloanțele
visării

Cuvântul cheie

el știa cuvântul cheie
ce ți-a deschis toate porțile
poarta sărutului
furându-ți inima
poarta ochilor
furându-ți privirea
poarta pântecului
furându-ți copiii
apoi a plecat
trântind toate porțile
ștergând toate urmele
de atunci îl cauți pretutindeni
îi asculți pe bărbați
cum vorbesc îi săruți îi dorești
dar niciunul nu știe cuvântul cheie
care te-a făcut prima oară
femeie

Baie de sânge

tu ai rămas doar mirajul unei seducții
întreaga splendoare este captivă într-o lacrimă
prin geana timpului mă cern și mă aștern
pe foi de pergament un alt destin

Dumnezeu îmi umple paharul cu vin
îngerii coboară din cuibul său acvilin
învăț cu ambele mâini să mă-nchin
într-un zbor nepieritor androgin

sentimentele se luptă pe viață și pe moarte
în inima mea este o baie de sânge
îmi tremură virgula între cuvinte
gânduri infirme prin care subzist

Justițiar de modă veche

sunt justițiar de modă veche
îmi iau cuvântul în mâini
și vă iubesc de vă spintec
uneori dragostea ucide
la fel cum a ucis și copilul din mine
și m-a lăsat pradă acestei jungle
în care am devenit rege peste noapte

sunt justițiar de modă veche
îmi pun sentimentele pe catafalc
și cobor adânc în iconoclast
stârpind non-valorile
nu faceți din frumusețe un cult
nu faceți din amor o tradiție

sunt justițiar de modă veche
nu vă mai ascundeți după degete
îndreptate în sus
nu vă mai ascundeți după teorii
nepuse în practică
nu vă mai ascundeți după cuvinte
spuse de dragul cuvintelor

sunt justițiar de modă veche
și vă condamni pe toți la iubire

Oameni smulși de pene

Dumnezeu scrie
cu pana de înger
cu pana de vultur
cu pana de gâscă sălbatică
Noi suntem smulși de pene
și scriem direct în inima copacilor
cu pana de despicat lemne

Moarte...

nu mai încerca să fugi de mine
te găsesc și în gaura de șarpe
de ce ți-e frică nu scapi
de viața mea
care te urmărește
pretutindeni

Reinventez moartea...

când vine vorba despre mine
reinventez mereu
și tot prin mine Dumnezeu
reinventează lumea
așadar cea mai grea întrebare este
de ce n-am rămas pur și simplu Adam
și a trebuit să reinventez moartea de atâtea ori
în atât de felurite chipuri
și de ce moartea asta este întotdeauna
o femeie ?

Conjugă verbul a iubi

am făcut exerciții pe maculator
liniute și bastonașe de iubire
apoi am ajuns să silabisez
cuvântul iu bi re
însă lipsea ceva
și cineva m-a mângâiat
și mi-a spus
conjugă verbul a iubi
am început cu Eu
și am fost egoist recunosc
nu m-am gândit la Tine
am trecut mai departe la Ea
sau la Ele
însă m-am întors hotărât
nu există decât Noi
su fle te pe re che
într-o egalitate
perfectă

În căutarea poeziei

Nu pot să caut poezia cu ajutorul cuvintelor
Nu pot să mor de atâtea ori fără să mă doară nimic
Nu pot să iubesc fără să-mi pese de ceilalți
Nu pot să plâng fără să-mi dea o lacrimă
Mă bucur de tot ceea ce este în jur
Și poezia va veni de la sine
Este darul lui Dumnezeu
Este mâna lui care scrie
Despre dragostea biciuită
Până la râul de lacrimi
Curgând
Pe țărâna mea vie

Războiul clonelor

Mi-ai clonat ființa
Mi-ai clonat sentimentele
Mi-ai clonat gândurile
Mi-ai clonat clona
Suntem șase miliarde de clone
Născute din același cuvânt
Purtând același război
De menținere a propriei
Identități

Oameni rogvaiv

suntem dispersia luminii
în picăturile de sânge
radiații ale aceluiași
spectru divin

Lumea tenebrelor

Tenebrele

Marea problemă a acestei planete

O lume invizibilă

Care se mișcă impredictibil și constant

În jurul nostru

Este blestemul unei generații

Menită să închidă porți

Tenebre încăpățanate să tragă cu dinții

De copilul din noi

De bărbatul copil de femeia copil

De îngerul care comite adulter

Suntem studiul continuu

Al disecției pe propriul creier

Sub protecția unei iubiri iluzorii

Avem un discipol în fiecare dintre noi

Eul raportat la celălalt Eu

Mergând pe firul fragil dintre viața închipuită

Și viața pe care-o visăm infinită

Un destin între credință și negarea totală

Dumnezeu un pretext al existenței

Tenebrele o manifestare directă

A urii de a nu ști cine suntem

Instituție exclusivistă

Speri că cel de sus nu te vede
Când îți hrănești bestia
Care te domină și care-ți arată
De fiecare dată cât ești de slab și refuzi să crezi
Chiar dacă natura ta fiziologică te frapează
Și te lovește acolo unde te doare cel mai tare
În puritatea visului

Ești după chipul și asemănarea lui și te-ntrebi
Care-i obiceiul divinității în oligarhia cerească
De unde această contradicție
Să fie lumea o scurgere spontană
Să fie creatura androgină o soluție exacerbată
Impusă de codul bunelor maniere

Să ne dezbrăcăm de haine
Să facem dragoste
În toate secundele
Vieții noastre

Raiul e instituție
Exclusivistă

Iisus modern

Poetul, Iisus modern
Vărsându-și sângele prin cuvinte
Muza lui este Dumnezeu

Poetul crede și cercetează
Prin iubire

Poezia, singura sa disciplină
În care este indisciplinat

Destinul
Creion ascuțit
Înfipt direct în inimă

Zilele
Amintiri retușate
Cu lacrimi

Fiecare carte
O nouă biblie dăruită umanității
O pildă despre cum trebuie
Să ne trăim viețile

Fără cuvinte

Margine de vis

pasiunea mea
colecție de apusuri pentru viitor
filozofie cu embrioni pe bandă rulantă
masterat în iubire halucinantă

evoluez înspre eternul vid
dumnezeu are privirea în ceață
cobor cu liftingul pe rid
și mi-e atât de greață

mi-am lins rănilile mi-am închis porii
celule vii și bolnave
se bat precum
gladiatorii

mă culc pe-o margine de vis
alint partea perversă a clipei
o caut intrigat de concis
pun perna pe masca ispitei

mi-am încuiat moartea în mine
și-am aruncat cheia departe
în adâncul râului Styx

Gând

Când eram mic am întrebat-o pe mama:
Mamă pe mine cine mă gândește?
Că eu atunci când mă gândesc la oameni,
Ei vin la mine și sunt adevărați.
Pe mine cine mă gândește?
Și dacă se răzgândește...
Eu o să mor?

Acum iubita mea a plecat.
Îmi spunea că O gândesc prea mult,
Poate de frica timpului ce trece
Atât de repede.

Poate că vrea să fie un cuvânt,
O poezie cu forme de femeie.

I-a fost frică de nemurirea
Gândului meu.

Eu

îmi vine să fug stând pe loc
privindu-mi doar umbra cum fuge
de rupe pământul
și plutesc și zbor și cuvânt
eliberându-mi oasele
de păsări

tu nu ai umbră
ești doar un soare monist
rupt din filosofia spațiului
o disimulare a găurii negre
poleită cu eoni de strălucire
parasintetică

nu înțelegeți că Eul
este sâmburele de Dumnezeu-Eu
al poeziei

Trenul copilăriei

trenuri sunt mereu...
spre copilărie
însă nu mai există nicio gară
nicio casă de bilete
și dacă mă urc din mers
mă prinde controlorul
și mă pune să plătesc înzecit
anii copilăriei mele

Bine cuvântare

am învins am pierdut
mergem mai departe pe cărări bătătorite
de iubiri trecătoare

oameni și oameni
ne-ntâlnim poate doar o dată în viață
la răscrucea destinelor

ne privim scurt în ochi și alegem drept cale
pământea soartă a zidirii în sine

ce poți face când nu mai e nimic de făcut
cu limba scoasă ca o sabie din teacă
alergi să tai nodul gordian al tăcerii

să lăsăm dragostea să ne fie oracol
lacrimile să ne fie ambrozie
atingerile să ne bine
cuvânteze

Deșertăciune

îmi lipsesc lucrurile care mă dor cel mai tare
oare de ce nu pot născoci fericirea dintr-o bătaie de
 palme
lacrimi și cuvinte alchimia unei iubiri
o fata morgana despletindu-și părul în deșertul viselor
o frumusețe viscolită de polen și petale
nisipul înalță-n clepsidră piramide ale tăcerii
sunt un Sfinx împlânzit la picioarele tale
cine ești tu cea care îmi inspiră cuvinte
cine ești tu cea care m-a vindecat de uitare
până la ultimul nume ascuns bine de tot în cotloanele
 minții
privesc cerul cineva de acolo de sus
îmi întinde o cursă la fiecare pas
lasă-mă să merg în direcția pe care mi-o dăruiește
 sublimul
niciodată un pion nu va fi rege
poate un călăreț singuratic poate farul de la capătul
 lumii
sau un nebun iubindu-și
latura sa feminină
orice rege are nevoie de o regină
delirez între marginile aceluiași adevăr trist
căutând simburi scuipați de soartă numai coji de
 semințe
tu taci te prefaci sau nu știi cu ce se mănâncă iubirea
cu foame cu poftă și niciodată nu ajungi să te sature
vorbesc mereu la telefonul meu fără fir

răstălmăcindu-mi vorbele
unde ești creatură care mi-ai biciuit sufletul
care mi-ai claustrat gândurile
de Prometeu înlănțuit pe muntele măslinilor
te voi iubi dincolo de alfa și omega
o megaiubire bătuită de cămile ce n-au reușit
niciodată să treacă prin urechile acului

Secundar

cu ochii deschiși mă visez într-o lume
în care fiecare om este o rotație
din pântecul marelui timp
în care fiecare cuvânt
este măsurat cu precizie
de bătăile inimii mele

cu ochii închiși mă trezesc într-o lume
în care fiecare om este un suflu
din pântecul marelui vid
în care fiecare iubire
este măsurată cu precizie
de liniștea absenței

Femeia universală

vine o vreme când toate iubirile mor
rămâi o insulă pustie într-o mare de oameni
vine o vreme când toți oamenii mor
rămâi o insulă pustie într-o mare moartă
vine o vreme când te-ntrebi care ți-e rolul
în acest calvar infinit al pustiului
te-ntrebi de ce oamenii sunt atât de sărați
atât de uscați ca peștii crucificați pe sârmă
te-ntrebi de ce iubim moartea scoicilor
care ne gâdilă tălpile nisipindu-ne urmele
te-ntrebi de ce atingerea noastră se preface în moarte
de ce de ce de ce de ce de ce
femeia nu-și închide copiii în pântec
să creștem miliarde de oameni într-o singură femeie
UNIVERSALĂ
de ce trebuie să se reverse potopul facerii
peste pământul avid de sânge
de ce moartea asta stearpă
nu naște morți deja primeniți de soartă
să-i alăpteze cu întuneric
să ne lase să ne scăldăm în lumină
până ne vom curăța de toate păcatele Evei
care ne-a avortat acestei lumi
închipuite

Genus irritabile vatum

prima mea naștere a fost cu voia mea
urlam acestei lumi care urma să mă învețe să sufăr
că limba mea are două tăișuri
și-am dat de știre dușmancei mele de moarte
și primul meu urlet a fost cel mai cumplit
cât toată tăcerea pe care urma să o urlu
la a doua mea naștere
când urletul meu amuțit de atâta urlet
m-a învățat să urlu în mine
din toate celulele mele să izbucnească un urlet tăcut
m-am născut poet fără voia mea
se întrebau toți de unde știi atâtea lucruri
de unde le scot de parcă aș fi un inventator
un prestidigitator o fabrică de idei de concepte
eram posedat de urletul meu tăcut
ca o tăcere urlândă ca liniștea pietrei în jar
aveam atâta căldură latentă atâta iubire
care mă rodea ca un cancer
mi s-a reproșat că gândesc prea mult
că sunt prea plin de mine că mă cred genial
eu exist prin toate formele subzidirii mele
n-am nevoie de ceilalți
pentru a înălța biserici creștine în mine
n-am nevoie de alți dumnezei care să mă-nvețe
să respir același aer să vorbesc aceeași limbă
cu două tăișuri poate că tot ce doresc este să gădesc
femeia aceea sălbatic de frumoasă
posedată de un urlet tăcut

Mi se pregătește ceva

Vă spun zi de zi că mi se pregătește ceva
Ascult iarba cum se ofilește sub viitori mei pași
Privesc frunzele altor toamne cum cad și recad
Destinul mă trage ca un câine de lesa lui invizibilă
Nu mai știu cine seamănă cu cine
Ar trebui toți oamenii să fie icoane
Să atârne pe pereții unei biserici nevăzute
De ochii lui Dumnezeu
Mi se reamintește mereu că sunt dator cu o moarte
Ce nu-mi aparține
Mi se spune că toate lucrurile au un preț
Mai puțin viața asta pe care-o plătim
Cu vârf și-ndesat
Vă spun zi de zi că mi se pregătește ceva
Cea mai mare iubire care mă doare cel mai tare
Pentru că n-am să apuc s-o trăiesc

Vieți pe datorie

„Pesemne Dumnezeu
colecționar de oase
ia camătă pentru suflete”

fiecare poveste are un sâmbure de adevăr
din care crește vrejul de fasole
până la tălpile lui Dumnezeu
cel care ne dă vieți pe datorie
cel care ia camătă pentru suflete
cel căruia nu i-e frică niciodată
că o să cadă de acolo de sus
în gropile noastre cotidiene
trăim ca niște animale în grajd
însemnate cu data de naștere
rugându-ne să fie și mâine
thanksgiving day
și să murim numai în sfânta zi
de Crăciun

Crimă pentru poezie

oare este o crimă în fața lui dumnezeu
să ucizi pentru o poezie
numai pentru ca acea poezie
să aibă parte de viață?

cred că la această întrebare
poate să răspundă numai cel care
trăiește la fel cum scrie
și scrie la fel cum trăiește

oare nu este o crimă să lași o poezie
într-un orfelinat sau pe drumuri
cerșind să fie citită
numai pentru simplul motiv
că s-a născut în sărăcie
și n-are cu ce să se-mbrace?

la această întrebare să-mi răspundă
cei care au scris poezia în doi
fără să se protejeze
de plagiat

Ultimul zbor

voi lăsa lacrimile să curgă
și nu va fi un secret
doar un plânset tăcut
ca înfrigurarea unei păsări bolnave
părăsite de stol
privind la ultima frunză
ca la o ultimă fărâmă de cuib

tu te duci departe într-o lume
nevăzută de scrib
să-ți desfaci aripile întunecate
și ciocul diamantin
să culeagă stele

voi lăsa lacrimile să topească
ce a mai rămas de topit
din corpul meu
o particulă de infinit

suspendată între două voci
iubirea și rațiunea iubirii

și uite așa mi-a crescut dragostea
în călcâi o aripă ce mă săgeată
la fiecare pas

am crezut tot timpul că speranța
este o pasăre care se întoarce acasă

asemenea unui lăstun primăvara
la colțul casei spunând
mai ești încă aici
cuibule

Îmi amintesc de 10 februarie

Îmi amintesc că numele Ei era numele Meu
Și-mi amintesc că nu demult
Îi aruncam cu bulgări în geam
Însă cine era de fapt Ea? Cum gândea?
Cine se ascundea după perdea?
E greu să păstrăm amintiri frumoase
Pentru că oamenii greșesc deseori
Pentru că numai așa pot muri mai lesne
Trăind clipa
Ea a fost martora sentimentelor mele
Iubita de la capătul lumii
O femeie ce-mi amintește de 10 februarie
O femeie pe care n-o voi uita niciodată
Poate că sunt un naiv care luptă
Pentru valoarea unei idei
Iubirea care durează
FOREVER AND EVER
Îmi amintesc de orașul acela mic
De conspirația și trădarea
Prafului pe uliți
Nu știu dacă urmele pașilor
Trebuiau șterse vreodată

La pescuit

când se plictisește
Eros pescuiește
cu momeală vie
în cârlig de os,

câți pești nu se-omoară
după o fecioară
sumar îmbrăcată
de la brâu în jos...

mândră, ea – momeala,
c-a făcut tocmeala
cu vicleanul Eros –
joc periculos,

nu știa că-n ape
n-are cum să scape
fără mușcătura
unui veninos...

Uciगाș de sfinți

„dacă voi nu mă vreți, eu vă vreau”
le-am spus sfinților
la cina cea de taină
apoi i-am ucis
și am chemat doar femeile
să-mpart cu ele trupul
și sângele meu

Ultima poezie

vrei să vezi cât de tare ești?
încearcă să renunți la lucrurile care te fac fericit
numai așa ca să vezi cât de tare ești
singur cu tine însuși drumeț în calea gândurilor negre
ca niște păsări oarbe
izbindu-se de zidul pe care l-ai pus
între cunoaștere și frică
vrei să vezi cât de tare ești?
încearcă să numeri până la zece
anii ce ți-au mai rămas de trăit
sau lunile sau zilele
încearcă să numeri câte iubite îți poartă iubirea
prin alte trupuri de Dumnezeu zămislite
vrei să vezi cât de tare ești?
încearcă să-ți scrii zi de zi testamentul
ce lași lumii în afară de niște cuvinte
verba volant scripta manent
dacă ești tare lasă cuvintele să fie
ultima ta poezie

Sângele lui Ionuț. Scurtă analiză hemo-poetică...

În nopțile când ne luptam amândoi cu Dumnezeu, cu exilul, cu înstrăinarea, cu îngerii și cu demonii, am făcut transfuzii poetice și ideatice pe undele virtualului.

Călător pe drumurile prăfuite ale cerului și prin nisipurile sentimentelor, poetul, Ulysse plecat peste mări și oceane pentru a-și găsi casa cerească, ne propune un maraton spre Dumnezeul-Muză. Chiar dacă nu îl atinge, el îndrăznește să ridice pumnul în aer, într-o invocație plină de tragism. Dumnezeu în aceste poeme este mai degrabă un pretext pentru manifestarea egocentrică a poetului, noul Creator. În competiție cu divinul, poetul se așază în fața realității și o privește direct, fără scrupule, fără modestie.

Copacul acestui volum își extrage esențele din sacru (în multiplele sale forme de manifestare sau non-manifestare), din izolarea demiurgică a poetului pierdut în lume, căutător de repere, inventator al unei religii poetice. Poezia lui Ionuț propune, impune aproape, o altfel de geneză. De astă dată, nu cuvântul devine materie, nu spiritul creează realitatea, ci invers. Robinson pe insula poeziei, refugiat în sine ca un condamnat la moarte prin trăire, poetul își caută aliați în lumea materială și spirituală. Iubirea și ramurile sale (femeia, umanitatea) își prelungesc umbrele și bucuriile în împărăția populată și poluată cu îngeri și

demoni, în care poetul se întronează la dreapta lui Dumnezeu sau chiar vrea să i se substituie. Uneori blasfemator, orgoliul poetului provoacă divinitatea, poate și pentru că nu are acces la ea decât tangențial.

Poezia lui Ionuț a reușit să îmi atingă spiritul prin forța și sinceritatea ei.

Dincolo de toate, mă impresionează prin autenticitatea trăirii, prin curajul expunerii, prin intensitatea sentimentelor, prin fascinația surprinzătoare a imaginilor folosite. Trecând prin diverse forme de exprimare, poetul caută să ofere cu generozitate ceea ce are mai de preț: poezia sa, sângele său, el se transformă într-un « donator universal », asemeni lui Iisus.

Recunoscându-și limitele mai ales în moarte, poetul *demiurgic* simte compasiune pentru situația în care se găsește profanul în contemporaneitate. Dumnezeu se pierde astfel într-o birocrație cerească:

„o întreagă birocrație până la cerul tău, Doamne...

...cozile sunt lungi, așteptăm cuminți să ne vină rândul...” – *Abdicarea lui Dumnezeu*.

Poetul are tendința de a se compara cu Dumnezeu, pe care îl demistifică într-o formă simplă, curajoasă, într-una dintre poezii:

„îi voi da lui Dumnezeu *remove/* de pe lista favoriților mei/ și voi striga tare/ Yahoo!” – *Yahoo*.

Dar chiar și în cer există singurătate:

„când eram mic.../ voiam să mă fac Dumnezeu/ dar nu realizam/ cât de greu/ este să iubești/ și să fii întotdeauna singur » – *Iartă-mă, iubește-mă*.

Dumnezeu nu este mobil și nici permeabil. Poetul nu face decât să își constate captivitatea în propria persoană. „Sunt captiv în celula mea cerebrală/ în

memoria amprentelor/ crezul meu se îndreaptă/ spre
acel Dumnezeu/ care prin nemișcarea sa/ spune
TOTUL” - *Nemișcare*.

Iisus a îmbătrânit, dar poetul, la un prag de vârsta
crucificării, se simte dator să îl întinerească prin
rezervele sale de sânge, unde trombo-iubirile, leo-
-furiile, toxinele lumii și ale vieții curg prin arterele
sale viguroase. Exprimarea dorinței de comuniune cu
divinul răzbate ca o lumină ce nu poate fi oprită...
« vrei să-i fii camarad de arme și scut/ pe drumul
gropit spre necunoscut/ vrei să-l atingi și să-i simți
poleirea/ vrei să-ți fie drept pildă/ și să-ți vorbească
cu duh » - *Christ îmbătrânit*.

Iisus, și el, este inaccesibil. Poetul însă îl umanizea-
ză, îl aprop(r)ie. Îi devine o clonă... « pe tine Iisuse/ nu
te-am întrebat niciodată/ ce grupă sanguină ai?

...eu cred, Iisuse/ că tu ești zero/ infinit” - *Donator
universal*.

Imaginea lui Iisus-poet, cu un creion înfipt în inimă,
este puternică și rămâne ca lumina unei stele chiar și
după terminarea lecturii.

« Destinul/ Creion ascuțit/ Înfipt direct în inimă » -
Iisus modern.

Fecioara Maria, într-un poem reprezentativ, incisiv
și cinic, este înainte de toate o femeie care ar trebui, în
plus, să își rețină fiul la a-și îndeplini menirea.

« femeie, femeie/ ia-ți pastila/ nu-l lăsa pe fiul tău/
în fiecare an/ să ne lovească/ și cu dragostea/ și cu
mila” - *Maria*.

Iubirea este soluția găsită de poetul Ionuț Caragea
pentru a atinge trancendentul. Iubirea metamorfozează
lumea sa obscură și torturată... Muza poetului

moare în el, transformându-i sufletul într-un cimitir luxuriant, unde morții sunt pe jumătate vii și respiră, fumând amintiri cu gust de degete fără filtru: „ceva în mine azi a murit/ ceva mai trist decât moartea în sine/ femeia/ cu trup de optsprezece ani” – *Timpul se măsoară în cuvinte*.

Poarta către iubire este femeia, iar Ionuț o exprimă într-un poem comparabil cu un diamant prin irizările și extrapolările sale, plecând de la o declarație de dragoste, până la o reprezentare a unei Fecioare universale atinsă de grație.

Femeia îl atinge pentru o clipă, pentru a-l pierde apoi pentru totdeauna: „el știa cuvântul cheie/ ce ți-a deschis toate porțile/ poarta sărutului/ furându-ți inima/ poarta ochilor/ furându-ți privirea/ poarta pântecului/ furându-ți copiii/ apoi a plecat/ trântind toate porțile/ ștergând toate urmele/ de atunci îl cauți pretutindeni/ îi asculți pe bărbați/ cum vorbesc îi săruți îi dorești/ dar niciunul nu știe cuvântul cheie/ care te-a făcut prima oară/ femeie” – *Cuvântul cheie*.

Discursul poetic al lui Ionuț Caragea are rezonanțe de revoltă, îndemnând la o revoluție șamanică, interioară, debarasarea de ipocrizie: „dați-vă jos pielea și rămâneți în oase/ elegante frumoase cu rimel/ pe genele roase de molii „ – *Mă sinucid în vis*.

Stimul la cunoaștere, poezia redescoperă rădăcinile dumnezeiești îngropate în noi. Fiară trebuie îmblânzită de și prin iubire. „în fiecare om/ este captivă o fiară/ care se hrănește/ cu gânduri” – *Iubirea nu stă la gargară*.

Textul care m-a marcat cel mai mult din acest volum este *Oameni rogvaiv*: „ suntem dispersia luminii/

în picăturile de sânge/ radiații ale aceluiași/ spectru divin”. În paleta acestei mici perle, regăsim lumina, sângele și divinul, cuvinte cheie pentru a atinge inefabilul simțirii poetice ce străbate „donatorul universal”.

Moartea reprezintă umbra. Complementară iubirii, ea umanizează și aruncă omul la rădăcinile timpului, la stadiul de mit. Aproape de perfecțiune, moartea este pecetea pe care o purtăm în eternitate: „pasiunea mea/ colecție de apusuri/ pentru viitor/ filozofie cu embrioni pe bandă rulantă/ masterat în iubire halucinantă/ evoluez înspre eternul vid/ dumnezeu are privirea în ceață/ cobor cu liftingul pe rid/ și mi-e atât de greață/ mi-am lins rănille mi-am închis porii/ celule vii și bolnave/ se bat precum/ gladiatorii/ mă culc pe-o margine de vis/ alint partea perversă a clipei/ o caut intrigat de concis/ pun perna pe masca ispitei/ mi-am încuiat moartea în mine/ și-am aruncat cheia departe/ în adâncul râului Styx” – *Margine de vis*.

Transfuzia donatorului a reușit. Vindecăt, plec pe calea însângerață de creație în căutarea Doctorului Universal, cel care știe cel mai bine că frumusețea nu are nevoie de cuvinte pentru a exista...

Dar cuvintele transformă poezia în parfum de frumos.

Noi, bolnavi de infinit, continuăm pelegrinările prin colțurile lumii și ale ființelor, în căutarea luminii și a adevărului.

Viorel Zegheru

2 iunie 2007, Millau, Franța

Regele Snowdon

Postfațându-i cel de-al treilea volum de versuri, constat că Ionuț Caragea a devenit mai mult decât un poet al muzei, a devenit un poet al sufletelor rătăcite, revelația de care aveam și avem atât de mult nevoie pentru a transcende spre sublim. El este regele autoexilat pe muntele său din beton, Snowdon, privind lumea de la înălțimea celor 22 de trepte către Soare, din sălașul spiritual și locul metamorfozei poetice. El a supraviețuit jocului iubirii, îngerilor, demonilor, oamenilor, pentru ca în final, pe un ton persiflator, aproape blasfemator dar ancorat puternic în credință, să se hârjonească cu Dumnezeu.

„Vei nega Dumnezeu din tine? Mintea este uneori trădătoare de suflet.” Poetul, introspectiv, este în același timp un justițiar al propriului Eu, al celuilalt Eu cât și al celorlalți Noi. Dragostea i-a scrijelit sufletul în cele mai dureroase poezii, scurgându-i viața pe hârtie până la ultima picătură de sânge. Ionuț se avântă în lupta cu destinul, având pieptul dezgolit și reproșând divinității suferința sa cu un calm dincolo de moarte: *„Strigătul meu/ va avea ecou într-o altă lume/ de care mă desparte doar o viață/ închinată pământului”*. Poetul trăiește în lumea sa de dincolo de lume, unde trecutul, prezentul și viitorul coexistă, numai el îmbătrânind postchristic, crucificat de

apocalipsa fiecărei secunde: „Cu vârsta se-așază gloria pe față, însă cununa de spini este numai a lui”.

Iubirea lui Ionuț apare ca fiind una „bolnavă de cancer”, „Dintre toate minunile de pe Pământ”, el a ales „viciile pentru a fi fericit” dar în realitate, poetul este salvat întotdeauna de iubirea pentru femeie, pe care o zidește de fiecare dată manolic. Poemele sale dinamitarde, aruncând în aer vechile credințe și prejudecăți, tânjind după iubiri și răstigniri trupești, ne (re)dau universuri distincte care se întrepătrund reciproc. Oscilând existențialist între stări, adesea contradictorii și legate, iubire – durere, revoltă – resemnare sarcastică, Ionuț Caragea face din înlăcrimările sale poeme, iar din revolte și bucurii – jocuri de-a viața, ca într-un spectacol teatral în care el este și regizor și actor. Așa s-ar putea explica de ce „în fiecare om/ este captivă o fiară/ care se hrănește/ cu gânduri”, gânduri care se fărâmițează în mii de alte gânduri, care apoi invadează universul imaginar. Poetul tratează astfel iubirea în mii de senzații, stări, afecte, fiind când exuberant, când jucăuș, când prudent, când misterios, astfel încât iubirea lui adună și risipește, se apropie și se îndepărtează, apare și dispare, „ca o fata morgana despletindu-și părul în deșertul viselor”, ca o iluzie de deja-vu.

Ionuț ne mărturisește că e un „Sfinx îmblânzit” la picioarele persoanei iubite, care-l inspiră și-l vindecă de uitare... e un David ce psalmodiază din Cântarea Cântărilor, pentru Sulamita lui.

Spune despre sine cum că ar fi un „profanator de morminte în care sunt adormite regine”, dar el este singurul care le poate insufla viață, singurul care le poate trezi dintr-o realitate inertă în care nu își regăsesc rostul. Muza lui este învelită în spini, rănită de propriile arme și de iubirea pe care încearcă să o reprime până la ultima suflare. De aceea, Ionuț devine prin cuvânt și sentiment „Donator universal”, vindecându-și iubita și semenii de îndoiala și necugetarea ce i-au târât întru păcat.

Ce ne va mai rezerva acest poet majestuos al noii generații, care și-a descoperit vocația la mii de kilometri de pământul tezeic? Sper din tot sufletul să supraviețuiască jocului în care „timpului.../ nu-i tremură niciodată mâinile/ își plimbă încet bisturiul pe fețele noastre/ ca un criminal în serie îndrăgostit de arta sa”.

În încheiere, voi conjuga verbul a iubi alături de Ionuț, cel care nu mi-a compostat biletul în „Trenul copilăriei”, lăsându-mă să merg către destinația unde iubirile durează... FOREVER AND EVER.

Ioana Florea
7 iunie Buhuși, România

CUPRINS

DONATOR UNIVERSAL.....	7
FERICIREA	13
Vinerea Mare.....	17
Christ îmbătrânit	18
Agnus Dei	19
Afară din suflet.....	20
A doua cădere a regelui Snowdon.....	21
Abdicarea lui Dumnezeu.....	23
Donator universal.....	24
Aritmie	25
Suflet orfan	26
Eu la pătrat	27
Șahul etern	28
Timpul se măsoară în cuvinte.....	29
Fata din tablou	30
Fără carnet.....	31
Mă voi întoarce	32
Iartă-mă, iubește-mă.....	33
Nu mai citiți.....	35
Pe banca acuzaților	36
Supraviețuim jocului.....	37
Dorm într-o livadă de meri	38
Inima mea trage clopotele	39
Viză la vama cerului.....	40
Veșnicie.....	41
Sub talpa unui pantof.....	42
Autostop.....	43

Maria.....	44
Măiastra călătoare	45
Arca poetului.....	46
Răstignire.....	47
Ce este mai trist?	48
Strigătul mut	49
Nobila casă.....	50
Mereu, mereu	51
Spărgătorul de cruci.....	52
Tratat despre diferențele umane	53
Spic.....	55
Actor	56
Durere-moarte-viu	57
Iubirea nu stă la gargară.....	58
Tombolă	59
Viceversa.....	60
Yahoo!	61
INRI	62
Toate drumurile duc la tine	63
Dintr-un singur gând	64
Îți crește scorbura în piept.....	65
Tutankhamon.....	66
<i>Colocataire avec Satan</i>	67
Prizonier	68
Singurătate	69
Geometrie perfectă.....	70
Avort.....	71
Nemișcare	72
Mă sinucid în vis	73
Cu mâinile legate	74
Cuvântul cheie	75
Baie de sânge	76

Justițiar de modă veche	77
Oameni smulși de pene	78
Moarte... ..	79
Reinventez moartea... ..	80
Conjugă verbul a iubi	81
În căutarea poeziei	82
Războiul clonelor	83
Oameni rogvaiv	84
Lumea tenebrelor	85
Instituție exclusivistă.....	86
Iisus modern.....	87
Margine de vis.....	88
Gând.....	89
Eu.....	90
Trenul copilăriei	91
Bine cuvântare	92
Deșertăciune.....	93
Secundar	95
Femeia universală.....	96
<i>Genus irritabile vatam</i>	97
Mi se pregătește ceva	98
Vieți pe datorie	99
Crimă pentru poezie	100
Ultimul zbor	101
Îmi amintesc de 10 februarie	103
La pescuit	104
Ucigaș de sfinți.....	105
Ultima poezie	106
SÂNGELE LUI IONUȚ.	
SCURTĂ ANALIZĂ HEMO-POETICĂ.....	107
REGELE SNOWDON	112

Acreditare CNCSIS 2006

Editura și tipografia STEF
700705, IAȘI, Bd. Carol I nr. 8, parter
Tel./fax. 0232-216829; 0745-236413; 0788-897267
E-mail: editura@stef.ro; <http://www.editurastef.ro>